

Prijatlom naravoznanstva je Istra še velik zaklad. Nisem se mogel prečuditi lepemu marmoru, ki se tu nahaja lepo bel, rudečkast, rujavkast, zelenkast in raznopisan; tu in tam leži železna ruda po poveršji zemlje. Čul sem od raznosortnih okamnin morskih žival, in najdel včeraj jih mnogo na najvišjem hribu poleg Pazna.

Vernili so se ravno danes zopet slavci, veseli oznanovavci pomladi.

Iz Trebolj na Štaj. 13. aprila. J. H. Veselja je dosti, pa več še britkosti na svetu; je dan pa je noč. Po teh besedah hočem Vam danes eno žalostno, eno pa smešno pisati. — Danes teden, 6. t. m., pride sin pridnih staršev zvečer nekoliko vinjen domú, pa se po večerji zopet na pot spravlja; stari oče ga opominja, naj ostane domá in naj gré spat; al sin ne mara za nobeno besedo, in skerbna mati stopi za njim in ga za roko prime pa prosi: ostani domá, ljubi moj, lepo te prosim; al on jo sune od sebe in gré svojo pot. Blizo laških toplic hoče železnico prekoračiti, se na šinah spodtekne, pade in v pijanosti zaspí. Po prvem hlaponu, ki je zvečer šel, prehaja stražej železnico in ga najde ondi, — al o groza! ko ga budí in na noge spravlja, se še le nesrečni človek zavé, da mu desne roke manjka, menda ravno tiste, s katero je svojo mater sunil; bila je tikama rame preč. Ležal je namreč ravno tako na železnici, da je desna roka čez šino ležala, in z naglo pezo železnih vozov mu odrezana bila. Nesrečnež še živi, desna roka pa že na pokopališču počiva in kaže: „Sin spoštuj očeta in mater, da ti bo dobro in da boš dolgo živel na zemlji!“ — Tudi po naših krajih so „Novice“ naznanile, da bo v Parizu sila slavoviten kerst in da bodo najimenitnejši botri pri kerstu carjeviča francozkega. Marsikaj se naši prosti kmetje od tega menijo, naj več pa kerst mežnarje skerbí. Janez pravi: „Jože! tam tam bi jaz kaj rad stregel, bo več ko dvojačka v roke padla.“ Jože pomerda ter pravi: „kaj misliš, da smé nas eden blizo, če je kaj več dobička? bo pa že kak gospod se vmes vrnil in mežnarju službo pa dnar prevzel.“ „Al pogača“ — pravi Juri — bo tudi kaj vredna in velika; nemarajo, da bodo še nalaš veliko peč samo za to zidali.“ „Bog vé“ — vpraša Jernej — „kje bodo kaj botri po kerstu pili in pa kakošno vino, nemara firindrajsgarja ali pa celó elfarja, če ga je še kaj na svetu?“ In tako se menijo še dalje; vsak jo po svojem pové.

Novičar iz raznih krajev.

V saboto opoldne so se, peljani od velikega škofa praškega in kardinala kneza Švarcenberga, podali vsi na Dunaji zbrani gg. škofje k presvitlemu cesarju in Mu poklonili zahvalno pismo v latinskem jeziku, ki ga je sestavil dunajski véliki škof in kardinal. Cesar se jim je zahvalil tudi v latinskem jeziku in med drugimi rekel, da bo vsikdar mož beseda in zvesto se ravnal po sklenjenem konkordatu; „zapajte Meni, kakor zaupam jez Vam“ so bile poslednje cesarjeve besede. — Iz vsih krajev našega cesarstva se sliši, da polje kaj lepo stoji; le čez sušo tožijo po več krajih. Dvajset let že ne pomnijo tako majhne Donave kakor je letos; tako plitva je, da tudi majhne ladije ne morejo naprej. — Pariški zbor se nek res ne bo tako kmali ločil, kakor se je izprva govorilo. Že dolgo je cesarja Napoleona navdajala želja, namestnike vseh prvih evropskih vlad kadaj v Parizu imeti, da bi se pod njegovim predsedništvom porazumili od vseh tistih zadev, ktere je nekdanja vojska razsojevala. Iz vsega, kar se sedaj iz Pariza sliši, se smé misliti, da je ta čas sedaj prišel za Napoleona in da bo zbor še dalje časa ostal v Parizu, čeravno bo vsaka vlada nadomestovana le po enem poslancu, in se zbor imenoval le komisija. Po tem takem utegne naj novejša novica, ki jo je telegraf prinesel iz Pariza 14. aprila, verjetna biti, „da je stan laških dežel pazljivost pooblastencov pariž-

kih na-se obrnil, in da bojo preiskovali, kako ondanjim homatijam v okom priti; vsi pooblastenci enoglasno spoznajo potrebo, da se mora to in uno na Laškem preurediti, in da je sila, te zadeve do dobrega pretresti“. Povémo pa, da ta novica se ne ujema popolnoma s tem, kar se je malo dni pred govorilo, ko se je slišalo, da sardinski poslanec in za njim angleški sta terjala resni pretres laških zadev, vsi ostali poslanci pa niso z unima edinih misel bili. Kaj je tedaj na zgorej omenjeni novici, ki jo je prinesel „Jour. des Deb.“ resničnega, se bo kmalo zvedilo; to pa je gotovo, da vsi angleški časniki sedaj, ko je rusovsko-turška štrana izmotana, so začeli motati laški klobčič. — Razglas rusovskega cara od 19./31. marca, v katerem naznanja svojemu narodu konec vojske, je sedaj od besede do besede znan. Ker smo važniše reči iz njega že unidan povedali, ga nam ni treba ponavljati. — Že se sliši iz več krajev od pretefov in kervavih glav na Turškem, ko je bilo tu in tam prebirano sultanovo pismo, po katerem se zagotavljajo kristijanom enake pravice s Turkom. Malo pozná turško naturo, kdor misli, da bo mahomedanec kedaj prijatelj kristijan, kterege od nekdanj psuje. Da so Francozi vlili v marsiktero Turkinjo kri zapadne krotkosti, radi verjamemo, — al Turk je vse druga korenina. — Govorilo se je, da 38.000 vojakov francozke armade, ki je v Krimu, se bo podalo v Afriko v Algier in ondi bodo začeli iznova vojsko zoper neukrotljive Kabyle; pa sedaj se spet terdi, da francozka vlada ne bo začela ondi vojske in da vseh 143.000 mož bo šlo na Francozko domú. — Novo znamenje prijaznosti francozke vlade do Rusov, po katerih se zamore Napoleonova rodovina na prestolu francozkem močnejše utrditi, se kaže tudi v tem, da je unidan vsem francozkim vrednikom došel ukaz, da ne smejo več ziniti „od boja zapadne civilizacije zoper severno barbarstvo“ — tiste jim dosihmal tako priljubljene prislovice; tudi prepovedani rusovski časnik „Nord“ smé sedaj na Francozko. — Sliši se, da francozka vlada bo zapovedala vsem posestnikom močirnih zemljiš upeljavo drenaže. Res ni napačno, ako se koristne zemljišne naprave zapovedujejo, se vé da je pa treba potem manj premožnim gospodarjem tudi nakloniti na kakošno vižo dnarne pripomoči.

Zornici!

Tebe še gledam,
Ti mi še siješ
Ljubo in milo,
Zgodnja danica!

Kakor sijala
Meni otroku
V varnem naročji
Majčice mile.

Nepremeljivo
V sreči in tugi
Ti si mi sama
Zvesta ostala;

Upe poderte
Znova budila,

Vsako veselje
Z mano delila.

Ti me spremljala
Z doma na tuje,
Z doma po svetu,
Zgodnja danica!

Vendar še gledaš
Moje domovje,
Majki migljaš še
V sreberne lase.

Je-li še zdrava
Majčica mila,
Majčica mila,
Cerkvica bela?

Še bi jo enkrat
Vidil v obličje,

Kanila z oka
Solza bi gorka; —

Vendar še siješ
Ljubo in milo
Tje na mogilo
Moga očeta!

Rad bi pokleknil,
Križ bi objel še
Tamkej na grobu
Svoga očeta:

Preden posiješ
Ljubo in milo
Meni na rako,
Zgodnja danica!
Cegnar.

Stan kursa na Dunaji 14. aprila 1856.

Obligacije	5 %	85 1/2 fl.	Esterhaz. srečke po 40 fl.	68 3/4 fl.
državnega	4 1/2 %	77 1/8 "	Windišgrac. " "	20 " 23 3/4 "
dolga	4 %	67 1/4 "	Waldstein. " "	20 " 23 3/4 "
	3 %	51 "	Keglevičeve " "	10 " 12 1/4 "
	2 1/2 %	42 1/4 "	Cesarski cekini.	4 fl. 45
Oblig. 5 % od leta 1851	B 89	"	Napoleonondor (20 frankov)	7 fl. 57
Oblig. zemljiš. odkupa 5 %	79 1/4 "	"	Suverendor	13 fl. 53
Zajem od leta 1834	228	"	Ruski imperial	8 fl. 10
" " 1839	134	"	Pruski Fridrihsdor	8 fl. 20
" z loterijo od leta 1854	108 5/8 "	"	Angleški suverendor . . .	10 fl. 4
" národní od leta 1854	86 1/4 "	"	Nadavk (agio) srebra:	
			na 100 fl. 2 3/4 fl.	